

1

TE

KOOP

Gabriel wilde maar één ding: dat die mensen weggingen. Zo **G**te zien waren ze niet overtuigd. Met samengeknepen ogen bekeken ze alle kamers van het appartement. Gabriel was weggedoken in de granaatappelrode fauteuil.

Dat was zijn lievelingsstoel. De veren van de zitting waren met de jaren slapper geworden en piepten zachtjes alsof ze je welkom heetten. Je zonk er heerlijk in weg. De stoel had aan beide kanten van de rugleuning een groot, zacht oor, zodat je helemaal verstopt zat. Hij was van zacht, donker fluweel. Gabriel streek altijd met zijn vingertoppen langs de versleten franjes. Daar was de stof nog zijdeachtiger. Door het raam kon Gabriel de bomen langs de straat zien en iets verderop de Eiffeltoren met zijn gele en rode liften die door de lucht omhoogzweefden.

Maar hoe diep Gabriel ook weggroop in zijn stoel, hij kon nog steeds horen wat er in de andere kamer werd gezegd.

‘Honderdtachtig vierkante meter in totaal,’ prees Domi het appartement aan.

Ze had een zachte, vriendelijke stem. Normaal gesproken dan. Vandaag was het anders. Ze deed heel vriendelijk, maar als je haar kende, hoorde je meteen dat ze niet oprecht was. De andere stemmen waren heel onaangenaam. Die van de vrouw was iets te schel en die van de man klonk heel onverschillig.

‘De woonkamer is te klein,’ zei de vrouw. ‘In dit krappe hok kunnen we al onze vrienden niet uitnodigen.’

‘Het is wel veertig vierkante meter,’ wierp Domi tegen. ‘En er zijn zeven slaapkamers.’

‘De indeling is niet goed.’

De man klopte op de muur alsof hij wilde controleren of het appartement niet van karton was.

‘Is dit een draagmuur?’

‘Jammer dat het niet op het zuiden ligt,’ klaagde de vrouw.

Ze vonden het zo te horen allemaal maar niks. De ramen wilden niet goed open, de dubbele deuren van de woonkamer zaten op de verkeerde plaats, het parket was recht gelegd in plaats van diagonaal, de plafondblijsten waren te klassiek en het marmer van de schouw had duidelijk niet de juiste kleur.

Gabriel voelde zich gekwetst door hun opmerkingen. Maar hij was ook opgelucht. Want als ze het appartement niet mooi vonden, zouden ze het niet kopen. Straks gingen ze naar huis en dan was alles weer bij het oude.

Toen hoorde Gabriel de vrouw zeggen: ‘We willen een bod uitbrengen.’

Hij verstijfde van schrik. Een bod uitbrengen? Dat betekende dat ze het appartement wilden kopen! Maar dat kon niet.

Ze hadden iedere centimeter van het appartement afgekraakt, dus ze zouden veel minder bieden dan het eigenlijk waard was en dan zou Domi ze zo de deur uit schoppen, of dat misschien niet, maar wel bijna. Gabriel moest grinniken toen hij het zich voorstelde.

Maar vreemd genoeg nodigde Domi hen in plaats daarvan uit om aan de grote tafel te komen zitten. Toen werd het stil. Gabriel wachtte en vroeg zich af waarom ze niets meer zeiden. Voorzichtig stak hij zijn hoofd uit zijn schuilplaats en boog verder voorover om te kijken.

Domi had haar brilletje opgezet en keek naar een vel papier. 'Dat is een goed bod,' zei ze.

'Onze architect gaat het helemaal renoveren,' zei de man. 'We hebben een optrekje nodig voor als we in Parijs zijn.'

Gabriels hart klopte heel snel in zijn borstkas. Vonden ze het appartement dan toch mooi?

'We accepteren jullie bod,' zei Domi.

En Gabriel zag haar een pen pakken. Ze wilde haar handtekening onder het document zetten om akkoord te gaan met de verkoop!

Gabriel sprong op en hij voelde de zuurstof om zich heen verdwijnen. Hij probeerde adem te halen, maar kreeg geen lucht. Hij wankelde naar voren en wilde om hulp roepen, maar er kwam geen geluid uit zijn mond.

Als in slow motion zag hij Domi naar hem toedraaien en haar ogen groot worden van schrik toen hij met zijn hand naar zijn borst ging. Het lukte hem niet om nog een stap in haar richting te zetten. Ze rende naar hem toe. Hij hoorde haar stem, maar het leek alsof die uit een andere wereld kwam.

‘Gabriel! Wat is er aan de hand?’

Toen werd alles zwart.

Tegen de tijd dat hij weer bijkwam, lag hij in een ambulance. Een verpleegkundige boog zich over hem heen.

‘Gaat het weer, jongeman?’ zei hij glimlachend. ‘Geen zorgen, je oma rijdt achter ons.’

Gabriel nam niet de moeite om uit te leggen dat Domi niet zijn oma was. Het bleef ingewikkeld en leverde hem elke keer weer een meewarige blik op.

Op de spoedeisende hulp werd hij onderzocht door een arts. Op de badge op haar doktersjas stond haar naam, dokter Diakité. Ze luisterde met een stethoscoop naar zijn longen en zong zacht een Italiaans liedje terwijl ze iets in de computer zette. Domi, die er nu ook was, stond naast hem en kon haar nonchalante houding niet waarderen. Ze bestookte de arts met bezorgde opmerkingen.

‘Hij was zo wit als een doek. Kun je doodgaan aan zo’n aanval? Ik snap het niet, want zijn vader had geen astma en zijn moeder ook niet.’

‘Het is geen astma,’ zei de arts. ‘Eerder een lichte paniekaanval. Hoe gaat het op school? Hebt u zijn juf of meester onlangs nog gesproken?’

‘Gabriel heeft geen juf of meester,’ antwoordde Domi.

De arts stopte met typen, trok verbaasd een wenkbrauw op en vroeg: ‘Gaat hij niet naar school?’

‘Hij leert thuis, via afstandsonderwijs.’

De arts keek hen met een schuin oog aan. Dat keurde ze duidelijk af. Argwanend stelde ze haar volgende vraag: ‘En thuis gaat alles verder goed?’

Maar ze werden onderbroken door een verpleegkundige, een andere patiënt moest met spoed worden onderzocht. De arts gaf Domi nog snel haar advies mee: geen medicijnen, maar terugkomen als hij weer last kreeg met ademen en dan overwegen naar een psycholoog te gaan.

‘Geef dat maar door aan zijn ouders,’ voegde ze eraan toe.

Meestal legde Domi mensen uit hoe het zat, ook al vond Gabriel dat vreselijk, maar dit keer kreeg ze daar de tijd niet voor. De arts was al weg.

Domi hielp Gabriel zijn jas aantrekken. Ze mopperde.

‘Ik wil eigenlijk om een andere arts vragen. Deze was onbekwaam. Ze zou een kind met een blindedarmontsteking nog hoestsiroop kunnen voorschrijven.’

‘Mijn ademhaling is alweer normaal,’ stelde Gabriel haar gerust. ‘We kunnen naar huis.’

Maar terwijl hij het zei, voelde hij zijn borst samentrekken. Hij had geen huis meer.

IN

HET ZIEKENHUIS

Gabriel liep achter Domi aan, die tussen de mensen door slagde. Het was heel druk op de spoedeisende hulp. Domi stapte stevig door, ze wilde het ziekenhuis duidelijk zo snel mogelijk verlaten. Steeds als er iemand in de weg stond, riep ze: 'Pardon! Pardon!' Omdat ze niet zo groot was, moest Gabriel oppassen dat hij haar niet uit het oog verloor. Hij was altijd een beetje bang dat ze ineens weg was.

Domi was afgestapt van het idee om een andere arts te vragen. Gabriel had haar iets horen mompelen over de extreme luchtvervuiling in Parijs, waardoor kinderen niet meer vrij konden ademen. Toen ze vlak langs een hoestende man kwamen, wierp ze hem een boze blik toe, draaide zich abrupt om en greep Gabriel bij zijn arm om hem op afstand te houden. Gabriel wist wat ze dacht: hij moest nu geen verkoudheid, of nog erger, bronchitis oplopen. Laat staan een longontsteking.

Gabriel volgde Domi op de voet, maar toen hij bijna bij de glazen deuren was, trok iets in zijn ooghoek zijn aandacht. Er rolde iets over de vloer, dat tollend voor hem tot stilstand kwam. Verbaasd pakte hij het op. Het was een muntstuk, zilverkleurig in het midden en met een gouden rand. Maar hij kreeg niet eens de kans om zich af te vragen waar het vandaan kwam. Een paar voeten met versleten sneakers stapten zijn gezichtsveld binnen. Op datzelfde moment werd Gabriel omvergeduwd en griste iemand de munt uit zijn handen.

‘Die is van mij! Geef hier!’

Gabriel zag een jongen van zijn leeftijd staan, met een warrig kapsel en een kwade blik. De eigenaar van de sneakers.

‘Sorry,’ zei Gabriel op zijn hoede.

‘Dief!’ riep hij. ‘Als je geld wilt, ga je zelf de automaten maar bij langs.’

Gabriel keek in de richting die de jongen aanwees. Er stond een automaat met koffie en een met chips en chocola. Gabriel nam aan dat hij daar wisselgeld had gevonden dat een klant had laten liggen. De jongen stak de munt in zijn zak en keek hem met gefronste wenkbrauwen aan.

‘Ben je ziek?’ vroeg hij argwanend.

‘Nee, niet echt,’ antwoordde Gabriel. ‘En jij?’

‘Ik ook niet. Hoezo ben je hier dan?’

‘Ik ging net weg.’

‘Ik moet nog blijven. Voor mijn vader.’

‘Wat heeft hij?’ vroeg Gabriel.

‘Hij heeft de wasmachine op zijn voet gekregen.’

‘Dat doet vast pijn.’

‘Nogal. We wachten op de röntgenfoto’s. Daarna gaan we

verder met verhuizen, maar dat wordt nog wat, want mijn vader krijgt krukken.'

Gabriel knikte meelevend. Die jongen moest dus ook zijn huis uit. Hij kwam misschien niet zo aardig over, maar Gabriel kon zich voorstellen wat er door hem heen ging.

'Hopelijk is je nieuwe huis mooi,' zei hij vriendelijk.

'Zou me verbazen,' zei de jongen schouderophalend. 'Nou, doe.'

Hij wilde weglopen, maar Gabriel hield hem tegen. Ze waren heel verschillend, maar ze hadden wel één ding gemeen.

'Had jij je huis ook willen houden?'

'Nou, ja, maar dat kon niet,' antwoordde de jongen bars. 'Morgen loopt ons huurcontract af.'

Gabriel fronste zijn wenkbrauwen.

'Hoe bedoel je?'

'Gewoon, het contract is vernietigd, dus we staan op straat.'

Gabriel had wel een vermoeden van wat er was gebeurd. Hij las van alles op internet en wist het een en ander van hoe de wereld in elkaar stak. De ouders van de jongen hadden waarschijnlijk de huur niet betaald. Dan kon het contract ongeldig worden verklaard en stonden ze op straat.

'Zo werkt het nu eenmaal,' vatte de jongen de situatie kortzellig samen.

'Wat moeten jullie nu dan?'

'We vinden er wel wat op.'

'Hebben jullie wel een plek om vannacht te slapen?'

Maar de jongen luisterde niet meer.

'Ik moet gaan. Mijn vader roept.'

Gabriel zag een man met één schoen. Hij had zijn voet op de

stoel naast hem gelegd en gebaarde in hun richting. De jongen was al onderweg.

‘Waar was je?’ riep Domi. ‘Ik ben je al tien minuten aan het zoeken!’

Domi stond gepikeerd achter Gabriel.

‘Ik maakte me zorgen,’ voegde ze eraan toe. ‘Kom, opschieten, het begint te regenen.’

Gabriel volgde haar, maar voor hij door de schuifdeuren liep, draaide hij zich om. De jongen en zijn vader waren verdwenen. Waarschijnlijk mochten ze bij de arts komen.

Toen ze weer thuis waren, maakte Domi warme chocolademelk. Ze had het altijd meteen door als Gabriel verdrietig was. Ze kwam met de dampende kop naar hem toe.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Maar je weet dat we geen keus hebben.’

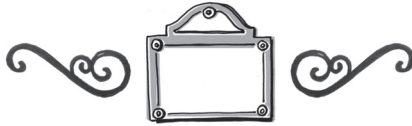
‘Je hebt het uitgelegd en ik snap het.’

‘We kunnen de kosten van dit appartement niet meer betalen. Het is te duur. En je moet toegeven dat het te groot is voor ons tweetjes. We hebben prima genoeg aan een kleiner huis.’

Gabriel dronk zijn chocolademelk zwijgend op. Ze hoefde hem niet weer met zijn neus op de feiten te drukken. Sinds zijn ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk hadden Domi en hij geleefd van het geld dat ze hun hadden nagelaten. Gabriels moeder was dirigent en Gabriels vader violist. Zo hadden ze elkaar ontmoet en waren ze verliefd geworden. Ze hadden veel gereisd voor hun concerten. En daarmee hadden ze veel geld verdiend. Genoeg om dit prachtige appartement in een van de betere buurten van Parijs te kopen.

Maar toen ze waren overleden, was alles anders geworden. Het was al vier jaar geleden. Domi zorgde nu voor hem en het

leven ging door. De pijn in zijn hart was minder scherp geworden. Maar nu de verhuizing eraan kwam, vloog het hem weer aan.

IN DE REGEN

Félix was doodop en zijn armen deden pijn. De wasmachine stond in de kelder van de burens, waar hij mocht blijven staan tot ze een nieuw huis hadden gevonden. Félix had hem samen met zijn broer Rémi moeten versjouwen. Félix noemde hem voor de grap vaak ‘zijn broertje’, maar Rémi was al zeventien en hij had het zware werk gedaan, moest Félix toegeven. De koelkast hadden ze maar laten staan. Die koelde toch niet echt meer.

Het werd donker. Hun vader, Sébastien, typte balancerend op één been een bericht op zijn telefoon. Hij hield de krukken in zijn ene en de telefoon in zijn andere hand, en zijn linkervoet hing zielig in de lucht. Félix en Rémi stonden met hun grote boodschappentassen in een portiek te wachten. Het miezerde. Félix boog zijn hoofd, zodat er geen regen in zijn gezicht

waaide. Hij keek naar zijn voeten. Hoe konden die zo groot zijn? Hij had nu al maat 39. De laatste tijd was hij ook een flink aantal centimeters in de lengte gegroeid, maar het leek alsof zijn voeten een voorsprong namen. ‘Zo sta je tenminste stevig op de grond als het waait,’ had zijn vader lachend gezegd. Intussen raakten Félix’ tenen de punten van zijn schoenen en had hij er last van tijdens het lopen. En dat kon je hele dag verpesten.

‘Ik heb mama laten weten dat het geregeld is,’ zei Sébastien terwijl hij zijn telefoon in zijn zak stopte. ‘Jullie krijgen de groetjes.’

‘Waar is ze nu?’ vroeg Félix.

‘Ze is net aangekomen op de Marquesaseilanden. Zesentwintig graden daar.’

Félix stelde zich voor hoe het landschap eruitzag. Vulkaan-eilanden met weelderige tropische beplanting. Hij was niet zo goed op school, vooral niet in taal, maar aardrijkskunde was zijn beste vak. Hij kon de eilandengroep in de Stille Oceaan zo aanwijzen op de kaart. Zijn moeder was er al meerdere keren geweest. Ze werkte op een cruiseschip en reisde de hele wereld over.

‘En waar moeten we nu heen?’

‘Ik heb een betaalbaar hotel gevonden,’ antwoordde hun vader. ‘Dus we zitten voor vannacht wel goed.’

Met het hoofd tussen de schouders om uit de miezer te blijven, verdeelden Félix en Rémi de zware geruite boodschappen-tassen en volgden hun vader, die met zijn krukken voor hen uit hinkte. Ze hadden ook een grote grijze rolkoffer met kapotte wieltjes en het viel niet mee die achter zich aan te trekken.

Gelukkig was het niet ver lopen naar het hotel. Toen ze de kamer binnenkwamen, legden ze eerst hun jas te drogen voor ze begonnen de tassen uit te pakken. Rémi en hun vader sliepen samen in het grote bed. Félix lag op het extra matras.

Terwijl ze hun kleren opborgen in de kast, dacht Félix aan de jongen uit het ziekenhuis. Die zat nu vast lekker thuis. Los van het moment dat hij Félix' geld had geprobeerd te jatten – al twijfelde Félix er bij nader inzien aan of dat echt zijn bedoeling was geweest – leek hij best mee te vallen. Hij had zo'n zacht stemmetje dat niemand kon horen op het schoolplein. Félix had hem daar overigens nog nooit gezien. Hij ging vast naar een andere school, misschien zo'n superdure privéschool waar alle kinderen merkkleren droegen. Hij had ook een overhemd aan in plaats van een T-shirt. Serieus, een overhemd?

Maar al snel dacht Félix er niet meer aan. Hij moest nog Engelse woordjes leren.

IN GALOP

OVER DE PAMPA

Toen Gabriel de volgende ochtend de luiken opende, regende het nog steeds.

‘Hoelang kunnen we hier nog blijven?’ vroeg hij aan Domi.

‘Nog ongeveer drie maanden, dan heeft de notaris de papieren in orde gemaakt.’

Drie maanden uitstel dus, en dan moesten ze verhuizen. Domi staarde naar het computerscherm. Ze zocht tussen de advertenties naar een nieuw appartement.

‘Plus de tijd die het me kost om je oom aan de lijn te krijgen,’ voegde ze eraan toe.

‘Waarom moet je Santiago bellen? Voor de papieren?’

‘Ja, hij moet ook tekenen.’

Gabriel stelde geen vragen meer. Hij wist hoe de jeugdrechter zijn voogdij had geregeld na het ongeluk. Domi paste al op

hem toen hij nog een baby was en had geen man of kinderen. Maar ze hield heel veel van Gabriel. Daarom was zij zijn voogd geworden en ging zij over zijn opvoeding. Santiago, de broer van zijn vader, was medevoogd en deelde die verantwoordelijkheid dus met Domi. Alle belangrijke beslissingen moesten door hen samen worden genomen en goedgekeurd.

Maar Gabriel zag zijn oom bijna nooit. Op een dag had hij een houtgesneden paardje gekregen met de post. Santiago schreef op het kaartje dat hij werk had gevonden op een ranch in Patagonië. Sindsdien had Gabriel niet echt meer van hem gehoord, maar hij stelde zich voor hoe zijn oom over de pampa reed en een kudde wilde paarden samendreef. Nu was Gabriel nog te jong, maar als hij ouder was, zou Santiago hem komen halen. Dat schreef zijn oom ook op het kaartje. Hij zou hem de vrije galop leren. Tot die tijd stond het houten paardje onbeweeglijk op zijn nachtkastje, alsof het in volle galop was gegrepen.

‘Dit ziet er best goed uit,’ zei Domi. ‘Twee slaapkamers, een grote woonkamer en een ingerichte keuken. Ik ga bellen om een bezichtiging te plannen. En anders deze misschien. Het heeft een likje verf nodig, maar dat is niet erg.’

Ze noteerde de interessante advertenties netjes in haar notitieboekje. Zolang hij nog niet naar Patagonië kon, moest Gabriel zien te wennen aan een nieuw huis. Hij keek naar de woonkamer met zijn kindertekeningen boven het dressoir, de dennengroene bank die een beetje vloekte met de granaatappelrode stoel, de grote antieke spiegel met vlekken en de houten vloer, met nog altijd een deuk op de plek waar Gabriel zijn grote brandweerauto eens had laten vallen. Kon hij hier maar blijven wonen...